

25 Ja dzīvojam Garā, tad arī staigāsim Garā.

26 Nedzīsimies pēc tukša goda, cits citu izaicinādami, cits citu apskauzdami.

1 Brāļi, ja arī kāds cilvēks ir pienākts kādā pārkāpumā, tad jūs, kas esat garīgi, atgrieziet tādu uz pareiza ceļa ar lēnprātīgu garu, un lūkojies pats uz sevi, ka arī tu nekrīti kārdināšanā.

2 Nesiet cits cita nastas, tā jūs piepildīsīt Kristus likumu.

3 Jo, ja kāds domā, ka viņš kas esot, nebūdamš nekas, tas pieviļ pats sevi.

4 Bet ikviens lai pārbauda pats savus darbus, tad viņam pašam būs prieks un viņš nelielīsies citu priekšā.

5 Jo ikkatram jānes sava paša nasta.

6 Bet tas, kas mācās to vārdu, lai dalās visās labās lietās ar to, kas viņu māca.

7 Nepievilieties, Dievs neļaujas apsmieties! Jo, ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus.

8 Proti, kas sēj savā miesā, tas pļaus no miesas pazušanu, bet, kas sēj Garā, tas pļaus no Gara mūžīgo dzīvību.

9 Tad nu nepiekusīsim, labu darīdami, jo savā laikā mēs pļausim, ja nepagursim.

10 Tad nu, kamēr mums ir laiks, darīsim labu visiem, bet sevišķi ticības biedriem.

Gal. 5,25-6,10

Mīļā draudze!

Šodien liekas, ka mūsu sabiedrība ir iestrēgusi zināmā strupceļā. Mums ir dota neatkarība, bet mēs nezinām, ko ar to iesākt. Mums ir tiesības ievēlēt savus valsts pārstāvjus, bet mēs nezinām, par ko balsot.

Britu uzņēmējs Glens Grants uzskata, ka totāls iztēles trūkums politikā un biznesā ir viens no iemesliem, kāpēc Latvijas valsts nespēj atkopties no smagās krīzes. No valdības puses nenākot nekādas radošas idejas, nekas, kas cilvēkus varētu aizraut un atjaunot uzticību.

Savukārt (2010. gadā) Valsts prezidenta Stratēģiskās analīzes komisijas vadītājs un sociālantropologs Roberts Ķīlis konstatēja, ka tikai mēnesi pirms 10.Saeimas vēlēšanām nevienai no kandidējošajām partijām nav pilnīgi skaidras nodokļu politikas. Viņš stāstīja, ka pirms divām nedēļām visām uz 10.Saeimu kandidējošajām partijām tika nosūtīti septiņi konkrēti jautājumi par to, kādas nodokļu izmaiņas tās plāno. Taču līdz pat šim brīdim neviena no partijām nav sniegusi precīzu un pilnīgu atbildi. "*Cilvēkiem jau ir sasolīti debesu brīnumi, tāpēc liekas, ka vairs nemāk, ne tik daudz negrib precīzi atbildēt,*" sacīja Ķīlis. "*Jautājums, vai tā nav arī citās jomās? Ja tā ir, tad esam "pamatīgās ziepēs".*"

Citiem atkal viss ir pilnīgi skaidrs. Pietiek vien ar obligātu Bībeles mācīšanu skolās un visas problēmas būs atrisinātas. Protams, viņi nepasaka, ka arī Bībeli var izprast un mācīt ļoti dažādi, un ka arī šeit var viegli apmaldīties, ja nav izprastas pamatlietas.

Nav brīnums, ka cilvēki nezina, par ko balsot. Neiet balsot - arī viens veids, kā izteikt savu attieksmi. Tomēr pēc būtības tas nozīmē, ka atsakos no atbildības par valsti. Manā vietā lems citi, kuriem viss ir skaidrs. Un *štrunts* par to, ka uz varu tiecas smagos noziegumos apsūdzēti politiķi, man nosplauties par to, ja Latvijā grib ieviest divvalodību, un pakļaut Latviju Krievijas interesēm. Man vienalga, ka bagātie Latvijā kļūst vēl bagātāki, un tautai jānes aizvien lielāks slogs. Ja es nebalsoju, tad es atbalstu šos spēkus. Šodien nav iespējama neitrāla malā stāvēšana, mēs visi esam viens ar otru sasaistīti. Tomēr jautājums paliek atklāts: ko darīt, ja mūsu partijas izrādās vienkārši nespējīgas vadīt šo valsti?

Pāvila vēstule galatiešiem savā veidā risina līdzīgas problēmas, kā mēs šodien. Runa ir par brīvību, ko dod kristīgā ticība. Pāvils Galatijas apgabalā bija dibinājis vairākas draudzes. Viņš bija sludinājis evaņģēliju, proti, ka Jēzus ir Kristus, Mesija, kas ir miris par mūsu grēkiem un ir augšāmcelies, lai arī mēs varētu dzīvot jaunu dzīvi, paļaujoties uz Viņu.

Kamēr Pāvils bija uz vietas, sludināja un mācīja vietējos cilvēkus, viss bija kārtībā. Bet Pāvils pēc kāda laika devās tālāk savā misijas ceļojumā. Pa to laiku nāca citi sludinātāji, un sagrozīja cilvēkiem galvas, sacīdami, ka vīriešu kārtas kristiešiem ir jābūt apgraizītiem un ka ir jāievēro bauslības prasības. No vienas puses, tas bija saprotami, jo romiešu valstī katram iedzīvotājam vajadzēja piedalīties zināmos reliģiskos rituālos, kas

apstiprināja esošo varu ar ķeizaru priekšgalā. Vienīgi jūdiem tas nebija jādara, jo romieši cienīja viņu reliģijas vecumu. Tas nozīmēja, ka kristieši, nebūdami ne jūdi, ne pagāni, praktiski stāvēja ārpus likuma. Viņus uzskatīja par nemiera cēlājiem, par tādiem, kas sagrauj sabiedrisko kārtību. Un tāpēc tiem bija jāreķinās ar smagām sankcijām. Lai no tā izvairītos, viena iespēja bija pieņemt jūdu ticību, un ļaut sevi apgraizīt.

Pāvils uz šāda veida mēģinājumiem izdzīvot reaģēja ļoti asi un bija aizvainots. Pēc viņa domām tas nozīmēja, ka galatieši neko nebija sapratuši par evaņģēlija būtību. Tie, pieņemot šos priekšlikumus, brīvprātīgi atkal devās atpakaļ verdzībā. Līdzīgi kā mēs šodien negribam patstāvīgi domāt, bet meklējam vadoņus, kas mūsu vietā visu atrisinās.

Šodienas tekstā Pāvils mēģina iezīmēt, kā tad varētu izskatīties kristīgs dzīves veids, kas nav sasaistīts ar citām varām, bet kas patiešām atzīst to, ka Kristus ir Kungs pār mūsu dzīvi. Pāvils sāk ar to, ka mums nav visu laiku jāsacenšas vienam ar otru, kas ir labāks, stiprāks, skaistāks, gudrāks. Tas, ka otrs izdara kādu kļūdu, nedod man tiesības viņu pazemot, pārmācīt, vai justies tāpēc pārākam. Kad kāds cits kristietis tiek pieķerts kādā pārkāpumā, tas ir jāatgriež uz pareiza ceļa ar lēnprātīgu garu. Grieķu valodā šeit tiek lietots vārds, kas nozīmē *'dziedināt; iebīdīt izmežģītu kaulu atkal savā vietā'*. Pie mums ir parasti tā, ka mēs ilgu laiku vispār neko nesakām, ja kāds rīkojas nepareizi, vai arī mēs tam tā sadodam, ka attiecības ir uz ilgiem laikiem sabojātas. Pāvils piekodina, lai kritika notiktu lēnprātīgā garā, tāpat bez asumiem, pārspīlējumiem, pārmetumiem. Ir jārunā par lietu – mierīgā veidā, neiznīcinot otru kā personu. Un vēl Pāvils aicina noskaidrot pašam savu attieksmi pret šo pārkāpumu, lai nebūtu tā, ka bijušie dzērāji visbargāk nosoda dzeršanu, vai tie, kas paši slēpj savu homoseksualitāti, izgāž savu naidu uz tiem, kas to atzīst. Tā kā šoferim, pirms taisās apdzīt citu mašīnu, vispirms ir jāieskatās spogulī, vai tur nav cita ātrāka mašīna aiz viņa, tā arī mums, pirms sākam kritizēt otru, ir jāpārbauda, vai arī mums pašiem nedraud grēkā krišana.

Tad Pāvils turpina ar aicinājumu nest citam cita nastu, jo tā mēs pildām Kristus likumu. Šeit Pāvils parāda, ka kristiešiem nav vajadzīgi ne valsts, ne citu reliģiju priekšraksti, bet ka mums pašiem ir savs, Kristus likums – nest vienam otra nastu. Kas ir tās lietas, kas mūs nospiež? Baites, vainas apziņa, rūpes, nespēja sadzīvot vienam ar otru, slimības, un daudz kas cits. Tas ir smagums uz mūsu pleciem, un vienam ir jānes vairāk, citam mazāk.

Ja mēs kristieši šo Kristus bausli ievērotu, es domāju, ka Latvijas valsts būtu savādāka.

Tomēr dažus pantus tālāk Pāvils saka, ka ikkatram pašam ir jānes sava paša nasta. Tas, liekas, ir pretrunā ar iepriekš teikto – lai nesam cits cita nastu. Kā tās lietas iet kopā? No vienas puses, ir nepieciešama palīdzība tiem, kam iet grūti. No otras puses, es nekad nevarēšu pilnībā atņemt cita cilvēka smagumu. Es varu otru stiprināt, iedrošināt, aizlūgt par viņu, bet es nevaru viņa vietā risināt viņa problēmas. Ja mēs to mēģinām darīt, mēs varam *iebraukt pamatīgās auzās*. Tā veidojas līdzatkarības, mēs varam izlutināt otru cilvēku, un pēc tam brīnīties, ka nesaņemam pat ne *paldies* par atlīdzību. Mums pašiem ir jāskatās, lai nerisinām visas pasaules problēmas un neaizmirstam savējās. Tāda veida palīdzība var būt bēgšana pašam no sevis. Un arī Dieva priekšā mums būs jāatbild par savu, ne citu dzīvi. Tad, kad es pats tieku galā ar sevi, tad es varu līdzēt arī citiem. Piemēram, ir skaidra lieta, ka cilvēks, kas baidās no nāves, nevar palīdzēt mirstošiem.

Noslēdzot Pāvils aicina galatiešus rūpēties par tiem, kas māca Dieva vārdu. Tāpat kā šodien visa draudze ir atbildīga par to, ka tiek sludināts Dieva vārds, ne tikai mācītājs vai svētdienas skolotāji. Un mums kā draudzei ir jārada apstākļi, lai tas ir iespējams. Tas ir aktuāli arī šodien, laikā, kad izgāzās centralizētā mācītāju atalgošanas sistēma. Neprasmīgas saimniekošanas dēļ šī ideja bija lemta neveiksmei.

Pāvils tādu dzīvi, kas balstās vecās domāšanas kategorijās, sauc par *dzīvi miesā*. Kas sēj miesā, tas attiecīgi pļaus. Ja mēs šodien joprojām uzskatām, ka valsts atrisinās visas mūsu problēmas, tad smagi kļūdāmies. Mēs, kristieši, dzīvodami Svētajā Garā, paši veidojam dzīvi pēc saviem ieskatiem, sekodami mūsu Kungam Jēzum Kristum. Tas sākas ar to, kā mēs risinām naudas lietas pie mums, draudzē, un beidzas ar aktīvu iesaistīšanos sabiedriskajā dzīvē, ka atbalstām tos, kas ir pamesti, atstāti novārtā, ieslīguši bezcerībā.

Ja mēs to nemsim nopietni, tad tas varētu būt mūsu pienesums valsts sakārtošanā. Vēlēšanas ir tikai viena no iespējām, kas mums ir dota. Dzīšanās pēc Dieva

valstības paredz vēl daudz plašāku darbības lauku Dieva žēlastības gaismā. Āmen!

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva / 05.09.2010. /